

биленъ въздухъ ми подействува добре и азъ почти забравямъ, че съмъ болна въ море отъ болни.

Слънцето се мжи да грѣе като презъ юлий, но не му се удава. Лжчитъ се плашатъ отъ пожълтѣлитъ листа, които на рой падатъ по земята. Есенъта е въ своя разгаръ. Тя е завладяла цѣлата природа, която безропотно понася всички промѣни. Защо ли и ние хората не можемъ да понасяме свѣтовнитъ несгоди съ сжщо такова безразличие?

Линейки спрѣха предъ вратата на болницата. Нови ранени! Това е ужасно! Мигъръ войната не е още свършена? Все съ сжшата ли стихийность продължава тя? Не измориха ли се войниците? Не разтопиха ли се мозъцитъ имъ отъ горящото олово и не разкъсаха ли имъ се нервитъ отъ ураганното тряскане на милионитъ гранати?

— Отъ кжде пристигатъ тия ранени? — попитахъ.

— Отъ Добруджанския фронтъ.

— Мигъръ и тамъ има война? Нали бѣше на югъ?

— Птицитъ само на югъ не префъркатъ, Сестро, много отъ тѣхъ оставатъ и на северъ. Тамъ нови врагове, нови потисници, нови незгоди и кървави жертви. Отъ всички страни сме нападнати и се бранимъ.

Азъ вече не чувахъ войникътъ какво говореше, а брояхъ линейкитъ. Една, две, три, четири, петъ. . . двадесетъ и две. Целъ керванъ! Толкова много. . . Ами колко ли сж биле по-рано и колко ли сж отишли въ други болници? Колко ли ще докаратъ още?

Не сж твърде тежко болни. Само петъ, или шестъ носилки съ парализици. Другитъ сж на крака, съ разкривени лица, съ треперящи като отъ треска тѣла, или съ схванати крака и ржце. Други съ мжтни и отчаяни погледи подъ сбърчени вежди, вървятъ и невѣмъ не познаватъ свѣта, въ който сж се родили, въ който имъ приготвиха толкова много мжки и неволи. Това сж цѣла тълпа глухо-нѣми, които пристигатъ отъ Силистра, отъ Добричъ, отъ Кубадинъ. И тамъ сж се водили ужасни сражения, а азъ съмъ лежала и съмъ се мжила да боледувамъ.

Но като гледахъ тия разкривени тѣла, безъ рани разбрахъ едва сега, че нашата болница е превърната за